

1

Kým tu ešte bola, hltala jednu knihu za druhou. Vo svojom obľúbenom kresle, v posteli, obložená hrbou vankúšov. Knihy jej padali z nočného stolíka, kopili sa na dlážke. Najviac zo všetkého milovala zahraničné detektívky. Prehrýzala sa cez ne s cudne našpúlenými perami a s kamennou, nehybnou tvárou.

Niekedy som sa v noci zobudil a videl som, že ešte stále svieti: Anna, jej výrazná silueta, sedela s vystretým chrbtom tak, ako ju vždy učili. Nevšimla si, že som hore, hoci som sa k nej otočil. Neodlepila oči od knihy, obracala stránky, akoby sa biflovala na písomku.

Spočiatku to boli zvyčajní škandinávski podozriví – Henning Mankell, Stieg Larsson –, po nich však prešla na nemecký roman noir zo štyridsiatych rokov či akúsi thajskú ságu zo šesťdesiatych rokov, ktorá sa odohrávala na ostrove Phuket. Obálky boli spočiatku známe – rozpoznateľné fonty a dizajn veľkých vydavateľstiev –, ale onedlho získali nádych ezoteriky, sadzbu som nepoznal a aj väzba bola iná.

A jedného dňa bola zrazu preč. Neviem, kam sa podeli tie knihy. Od toho dňa po nich pátram, v naivnom očakávaní, že niektoré z nich nájdem tajne zastrčené na ktorejsi z mojich poličiek, no žiadnu z nich som už nikdy viac nevidel. Podľa mňa si ich všetky vzala so sebou, na-

pchala ich do jedného z tých svojich farebných vriec na separovaný zber odpadu.

Dni po jej odchode sú rozmazané. Akoby som bol v narkóze. Zatiahnuté závesy a čistá vodka. Znepokojivé ticho, také, ako keď pred zotmením úplne zmlknu vtáky. Spomínam si, ako som sedel v hale a civel na krištáľový pohár s hrubým dnom a nebol som si istý, či sa za palec vodky meria podľa palca naležato alebo nastojato.

V dome bol prievan. Prefukovalo popod dvere, cez popraskané steny. Myslím, že som vedel, odkiaľ fúka. No nemohol som tam ísť. Nemohol som vyjsť po schodoch, lebo to už nebol náš dom. Tie miestnosti neexistovali. Akoby mi do nich zakázali vstúpiť dospelí, ktorí tam skrývajú svoje tajomstvá. A tak som iba sedel, dole, v tom starom mŕtvom dome, a vietor mi ofukoval šiju. Odišli a všetko zahalilo zraňujúce ticho.

Och, som si istý, že by ju potešilo, keby ma teraz videla, v ufúľanej krčmičke, zastrčeného v tmavom kúte – iba ja, blikotajúci televízor, falošný hluchonemý predávajúci svetielkujúce kľúčenky s motívmi z Disneyho rozprávok. Na vchodových dverách je diera, akoby sa ich niekto pokúsil vykopnúť, a cez povievajúci priehľadný plast vidím zopár detí. Mocú sa po parkovisku, fajčia a na starej béemiske predvádzajú všakovaké kúsky.

„Varovala som ťa.“ Nahlas by to nepovedala – to by bolo pod jej úroveň –, vyčítal by som jej to však z tváre, z takmer nebadateľne zdvihnutého obočia, z náznaku úsmevu.

Anna si vždy myslela, že som trochu neokrôchaný, nikdy sa mi nepodarilo striasť zo seba sídlisko. Spomínam si, ako som jej povedal, že môj otec chodieval v sobotu popoludní do stávkovej kancelárie. Nasledovalo zdvorilé prekvapenie, samoľúby úsmev. Lebo z jej rodiny nikto nechodil ani len do krčmy. *Ani na Vianoce?* spýtal som sa raz. Povedala nie. Po večeri si možno dali pohárik sherry, ale iba to, nič viac. Namiesto toho chodili zvonieť.

Už je tma, na západ slnka si však nespomínam. Vonku niekto na aute túruje motor a svetlo zo svetlometov kľže po stenách krčmy ako bacharská baterka. Vrátim sa k baru a objednáam si ďalšie pivo. Otočia sa ku mne hlavy, no nedívam sa im do očí, vyhýbam sa zrakovému kontaktu, nevyspytateľnému pokyvávaniu.

Na stoličke, tvárou k dverám, sedí statný rybár. Rozpráva rasistický vtip o nevernej žene a o chĺpku vytrhnutom z ohanbia a mne sa vybaví, že som ho raz po škole začul kdesi v zapadnutej uličke vo východnej časti Londýna, kde ľudia vyhadzujú pornočasopisy a prázdne plechovky od koly. Štamgasti sa pri pointe zasmejú, ale barmanka nie. Odvráti sa od nich. Na stene za ňou visia pin-up girls z tretej stránky a zarámovaný výtláčok novín, čo vyšli deň po 11. septembri.

„Štyri libry desať pencí, zlato,“ oznámi mi barmanka a postaví pivo na pult. Ruky sa mi trasú, prstami sa neobratne premívam v peňaženke, drobné vysypem na bar.

„Pardon,“ ospravedlňujem sa, „studené ruky.“

„Viem,“ povie. „Vonku mrzne. Ukážte.“ Vezme mince a potom mi z dlane odráta zvyšok sumy, akoby som bol dáky polovyschnutý senilný dôchodca.

„Takže,“ povie ráta. „Štyri desať.“

„Vďaka,“ vyhabkám trochu zahanbený. Usmeje sa. Má milú tvár. Takú na miestach ako toto často nevidieť.

Keď sa zohne, aby povykladala riad z umývačky, lognem si poriadny dúšok zo svojej ploskačky. Je to jednoduchšie, než objednávať panáka ku každému pivu. Človek sa hneď zapíše ako ožran a ľudia vás nespustia z očí.

Cestou späť k stolu si na opačnom konci baru všimnem mladú ženu. Predtým sedela s akýmsi mužom, jedným z rybárových kamarátov, no ten už odišiel, pneumatiky zakvičali a on odfrčal na vytuningovanom hatchbacku. Povedal by som, že si zrejme chcela večer niekam vyraziť: minisukňa, tesný ligotavý top a dlhé čierne riasy.

Po očku som sledoval barmanku, dával som pozor, aby ma nezbadala, potajme som si znova poriadne upil vodky a pocítil známe vzrušenie, tú smutnú blaženosť. Zahľadel som sa na ženu pri bare. Prešla na tvrdé, zavolala na barmanku, podľa mňa to bola jej kamarátka. Zasmiala sa a takmer spadla zo stoličky, len tak-tak znova získala stratenú rovnováhu, lapila dych.

Pôjdem za ňou. O chvíľu. Potrebujem ešte zopár drinkov.

Idem na Facebook. Prstom posúvam obsah na displeji a žmúrim, aby som naň videl. Profil mám prázdny, bez fotiek, črtá sa na ňom len mužská silueta. Nikdy som ni-

koho *nelajkol*, neokomentoval ani som nikomu nezaželal všetko najlepšie k narodeninám, no bol som tam každý deň, skroloval som, posudzoval, skroloval a posudzoval, cez drobné okienka som nemravne nazeral do života ľudí, o ktorých som už nič nevedel, so všetkými tými ich východmi a západmi slnka, cyklotúrami po Škótskej vysočine, nekonečnými prúdmi pad thai a avokádových toastov na Instagrame aj s tou nepochopiteľnou povýšenosťou, s akou si dávali na večeru suši.

Zhlboka sa nadýchnem, potom si odpijem piva aj vodky. Je mi ich ľúto, všetkých tých úbožiakov s trikolórami a dúhami, ktorí svoju profilovú fotografiu menia pri každej príležitosti podľa toho, o čo sa údajne práve v tej chvíli treba starať – o utečencov, o najnovšie obeť teroristického útoku na akomsi Bohom zabudnutom mieste. Všetky ich hashtagy a úprimné slová o *dávaní*, lebo kedysi, predtým, ako začali chodiť na univerzitu, pomohli postaviť školu v Afrike a tými svojimi perami odhaľujúcimi dokonale biele zuby pobozkali hnedú ruku žobrákovi.

Sadnem si trochu inak, aby som lepšie videl na mladú ženu pri bare. Objednala si ďalší drink, na telefóne sleduje akési video a pritom sa smeje, takmer škrieka, ukazuje naň, snaží sa získať barmankinu pozornosť.

Znova sa venujem svojmu telefónu. Niekedy sa prinútim dívať sa na fotografie cudzích detí. Podľa mňa je to ako nutkanie vrátať sa v čerstvej chraste, kým sa neobjaví kovovočervená krv, ako rany do brucha, ktoré mi spôsobujú nové prírastky do rodiny, prváčikovia so štrbinou

medzi zubami so školskou taškou, v očividne priveľkom saku, a aj prázdniny na pláži s hradmi a hradnými priekopami a zmrzlínami popadanými do piesku. Veľké topánky a malé topánky, všetky usporiadané na deke pekne jedny vedľa druhých.

A potom matky. Ach, tie facebookové matky. Ich rozhovory, ako keby vynášli materstvo, akoby vynášli maternice, matky, ktoré sa uisťujú v tom, že nie sú ako ich vlastné matky, lebo ony jedia quinou a vlasy majú posplietané do vrkôčikov a na Pintereste majú nástenku s dobrými nápismi na ručné práce pre nezbedníkov, ktorí nemajú ani päť rokov.

Vrátim sa k baru a postavím sa k opitej žene. V krvi mám dosť alkoholu, takže sa cítim lepšie, a aj ruky sa mi prestali triasť. Usmejem sa a ona sa na mňa uprene zahľadí, pohojdáva sa na vysokej stoličke a pohľadom ma premeria od hlavy po päty.

„Nedáte si niečo so mnou?“ pozvem ju žoviálne, akoby sme sa už poznali.

V kalných očiach sa jej zablyсне iskierka prekvapenia. Vystrie sa, prestane sa skláňať nad bar.

„Rum s kolou,“ odvetí, z hlasu jej znova cítiť náznak arogancie. Odvráti sa odo mňa a prstami bubnuje po barovej doske.

Keď objednávam nápoje, predstiera, že čosi hľadá v telefóne. Vidím jej však na displej, iba náhodne ťuká na rôzne aplikácie a správy.

„Mimochodom, volám sa Rob,“ predstavím sa.

„Charlie,“ povie ona. „Ale všetci ma volajú Charls.“

„Ste odiaľto?“

„Z Camborne, narodila som sa tam a aj vyrástla,“ odvetí a otočí sa tvárou ku mne. „Teraz však bývam tu, u sestry.“ Oči má ako jašterička jazyk, švihajú po mne, keď si myslí, že sa neďívam.

„Zrejme ste o Camborne ešte nepočuli. Je tak?“

„Banický priemysel, nemám pravdu?“

„Áno. Ale bane už zatvorili. Môj otec pracoval v South Crofty, kým to tam nezabalili,“ povie s výrazným cornwallským prízvukom. Klesajúca modulácia hlasu, jemne rolujúce r.

„A vy?“

„Londýn.“

„Londýn. Veľmi pekné.“

„Poznáte Londýn?“

„Raz či dvakrát som tam bola,“ povie a znova švihne pohľadom na druhý koniec baru, zhlboka si šlukne.

Je mladšia, než som si myslel, má asi tak dvadsaťpäť, mahagónovohnedé vlasy a mäkké detské črty. Čosi na nej neštимуje, neviem presne čo, no nesúvisí to s tým drinkom ani so šmuhami okolo očí. Vyzerá, akoby *U pašerákov* nemala byť, akoby si sem len odskočila z nejakej svadobnej hostiny a akosi tu stvrkla.

„Ste tu teda na dovolenke?“

„Aj tak sa to dá povedať.“

„Takže máte rád Tintagel?“ pokúša sa konverzovať.

„Prišiel som iba dnes. Hrad som si naplánoval na zajtra. Ubytoval som sa v hoteli hneď vedľa.“

„Ste tu teda prvýkrát?“

„Hej.“

Klamem, ale nemôžem sa priznať, že sme tu už boli. V trojici, koncom vlhkého britského leta, zababušení, aby nás neprefúkalo, v pršiplášťoch a šortkách. Spomínam si, ako Jack vybehol na trávnik vedľa parkoviska a aká bola Anna vystrašená – „drž ma za ruku, Jack, drž sa ma za ruku“ –, ak sa náhodou priveľmi priblížil k okraju. Spomínam si, ako sme stúpali po strmom kľukatom chodníčku, ako sme sa dostali na vrchol útesu a vtedy sa počasie z ničoho nič zrazu prudko zmenilo, bolo to priam biblické, dážď ustal, mraky sa rozostúpili a na nebi sa objavila dúha.

„Dúha, dúha,“ vykrikoval Jack, skackal z jednej nohy na druhú, lístie okolo neho tancovalo ako ohniví škriatkovia. Potom, akoby sa ho niečo dotklo alebo akoby mu niekto niečo šepol do ucha, zmĺkol, zastal, skĺzol pohľadom po kuželi svetla, ktorý prebodol mraky, keď sa dúha rozplynula do modrej oblohy.

„Si v poriadku?“

„Čože? Jasné, že som,“ zamrmlal som a usrkol som si piva.

„Akoby si bol na hony vzdialený.“

„Joj, prepáč.“

Mlčky vypije polovicu koly s rumom, zakrúži pohárom a popreháňa v ňom kocky ľadu.

„V poriadku, teda... Tintagel,“ povie. „Pracujem v dedine, v obchode so suvenírmí. Tu robí moja priateľka.“ Ukáže na barmanku, ktorá sa tvári tak milo.

„Je to tu fajn krčma.“

„Obstojí,“ povie. „Cez víkend to býva lepšie a v uto-rok karaoke.“

„Spievaš?“

„Spievala som iba raz, myslím, že stačilo,“ odvetí tro-chu pohrdavo.

„Škoda, rád by som ťa videl,“ usmejem sa a neuhnem pred jej pohľadom.

Zasmeje sa a aj ona sa na mňa usmeje, potom hanb-livo odvráti zrak.

„Ešte raz to isté?“ spýtam sa. „Ja si dám ešte jedno.“

„A nie niečo z tohto?“ Vystrie ruku a potľapká ma po vrecku, hľadá ploskačku.

Škrie ma, že ma videla. Premýšľam, čo povedať, no jemne mi položí ruku na rameno.

„Kamoško, nedávaš si veľmi záležať na tom, aby ťa nikto nevidel.“ Pozrie si na zápästie, no vtedy si uvedomí, že nemá hodinky, a tak si čas overí na telefóne.

„Dobre teda. Ešte jeden, posledný,“ privolí a zachi-choce sa. V krátkej sukni má problém sklznúť zo stoličky. Dívam sa, ako ide k toaletám – čo mi vopred jednoducho oznámi –, vidím, ako sa jej pod sukňou črtajú nohavičky, aj odtláčok barovej stoličky na stehnách.

Keď sa vráti, sviežo vonia, má upravený mejkap a zo-pnuté vlasy. Objednáme si drinky, debatujeme, popíja-me a spoločne odpíjame z mojej ploskačky. Neskôr mi na YouTube púšťa videá so psami, lebo jej rodina chová rid-gebacky, a neskôr záznamy, ktoré zachytili kamery prie-myselnej televízie – akúsi bitku, niekoho vyhadzujú na

ulicu, lebo jeden z jej kamošov z Camborne je kickboxer, teraz však sedí vo väzení, za napadnutie.

Potom sa pozriem hore, no všetko je rozmazané, počujem preskakujúce CD, pozorujem zažaté svetlá, nesie sa ku mne prenikavý kvílivý zvuk vysávača. Neviem, či som nezaspal, neomdlel, ale Charlie je stále pri mne a vidím, že pijeme Red Bull s vodkou. Pozriem sa na ňu, usmeje sa na mňa tými svojimi vlhkými opitými očami a znova sa rozosmeje, prstom ukáže na svoju priateľku, barmanku, ktorá zachmúrene chodí vysávačom hore-dole po koberci.

A potom odídeme, po krátkom divadielku, keď vyhlási, že by už mala ísť domov, kráčame ruka v ruke po ľudoprázdnej High Street, chichoceme sa a šušoceme si a potkýname sa na schodoch vedúcich do jej bytíka nad obchodom so suvenírmi, v ktorom pracuje. Na poslednom schode sa na mňa zahľadí. Pery má pekne krojené do tvaru srdca a ja ju v návale opileckej žiadostivosti k sebe priviniem, začneme sa bozkávať, ruka mi zablúdi pod jej sukňu.

Keď už je po všetkom, ležíme na úzkom matraci na dlážke s hlavami pri sebe, rukami prepletenými, no ani sa na seba nepozrieme. Po podľa mňa primerane dlhom kontakte vstanem a vyberiem sa na chodbe kúpeľňu. Hmatkám, snažím sa nájsť vypínač, no namiesto v kúpeľni sa ocitnem v detskej izbe. Charlie má izbu nezariadenú, spartánsky strohú, táto vyzerá ako výstavná kója v nejakom nákupnom centre. Lampa v tvare lietadla a na stene

obrysy druhého. Pekne poukladané škatule plné hračiek. Stôl s farbičkami a štôsmi papiera. A napokon, pripnuté na nástenku, ceny z futbalových a džudistických súťaží aj diplom školskej superstar.

Pri posteli stojí nočná lampa. Neodolám a zažnem ju. Dívam sa na bledomodré mesiace a hviezdy, ktoré vyčarí na strope. Zamierim k oknu, vdýchnem slabú vôňu aviváže a detského šampónu. V rohu zbadám malú žltú baterku, celkom takú, akú mal kedysi Jack. Vezmem ju do ruky, cítim odolný plast, kvalitnú gumu, veľké tlačidlá vhodné pre mladé, nešikovné prsty.

„Ahoj,“ začujem Charlie. Zľaknem sa a podskočím. V hlase jej takmer cítim otázku.

„Prepáč,“ zamumlem, zrazu úplne triezvy, roztrasú sa mi ruky. „Hľadal som kúpeľňu.“

Skĺzne pohľadom na moju ruku a ja si uvedomím, že v nej ešte stále zvieram baterku.

„Môj malý,“ povie a nočná lampa jej na tvári roztancuje malý mesiac. „Dnes spí u sestry, práve preto som sa sťahala.“ Uprace zopár papierov a ceruziek, dá ich rovnobežne s hranou stola. „Izbu som zariadila len nedávno,“ vysvetľuje a pritom vloží čosi do zásuvky nočného stolíka. „Musela som predať veľa vecí, aby som na to zohnala prachy, ale vyzerá dobre, nie?“

„Je pekná,“ prítakám, lebo je to pravda. Usmeje sa a chvíľu tam len tak stojíme, dívame sa, ako po miestnosti tancujú planéty a hviezdy.

Viem, že sa ma Charlie chce na niečo spýtať: či mám deti, či mám rád deti, no nechce sa mi odpovedať, a tak

ju radšej pobožkám. Ešte stále cítim chuť vodky a cigariet. Podľa mňa jej nie je príjemné bozkávať sa so mnou tu, v synovej izbe. Keď sa odtiahne, vezme mi z ruky baterku a pozorne ju postaví späť na poličku. Zhasne nočnú lampu a vyvedie ma von.

Na úzkom matraci ma nežne bozkáva na krku, akoby na dobrú noc pusinkovala dieťa, potom sa odvráti a bez jediného slova zaspí. Nahý bok má odhalený, ale v izbe je chladno, takže sa načiahnem, prikryjem ju a prikryvku dôkladne zastrčím pod ňu, pri čom mi zide na um Jack. *Ako v bavlnke.* Vypijem z ploskačky, čo v nej ešte zostalo, ležím, nespím a v žltkastom svetle počúvam jej dych.